

Perdran el curs?

D'aquests dies o mesos en parlaran fins que siguin avis i àvies

Foto: Kelly Sikkema

Dia a dia vivim el confinament. I és vivint-lo que anem coneixent què passa i què ens passa.

I ens desanimem. I ens animem. I parlem. I callem. I fem... I hem de pensar que aprenem. Som a la societat del *fer* i ara, tret dels que tenen a les mans els serveis essencials, per actuar hem de parar. Una paradoxa que ens costa molt d'encaixar i que potser és el gran aprenentatge que n'hem de treure. Ens costarà més o menys, però seria encara més dolorós passar per tot això sense avançar socialment.

I de l'escola, què se'n diu? Com si no fossin prou els patiments que podem tenir a causa de la malaltia, el confinament, la feina, el sotrac econòmic de cadascú, i tantes i tantes coses que ens han vingut a sobre. Doncs hi ha qui ara es preocupa per l'educació dels infants des del paradigma de la vida que teníem.

Els nens i les nenes necessiten, si pot ser, aire fresc per créixer. Terra, aigua, aire, amics, mestres, reptes, recerques, jocs, converses i llibres. I les persones adultes, quan pot ser, també necessitem el mateix. Però la realitat s'imposa. I avui la vida ha canviat i ens ha canviat.

I ara quina és l'escola dels infants? Doncs molt semblant a la dels adults. La d'aprendre a encarar l'inesperat, el que voldries fer i no pots, les possibilitats que tenies a les mans a casa i no sabies, les relacions intenses amb els que estimes, la creativitat de l'avorriment, la resiliència, la perseverança i la calma, l'agraïment... I sobretot l'esperança. Saber que no estàs sola i que tens uns

vincles que no es trenquen amb els que avui no pots abraçar i aprendre que de vegades viure vol dir aturar-se per col·laborar en un repte fet de mil·lions de persones que, com tu, no saben gaire què fer.

Perdran el curs? Aquesta és la pregunta que m'ha fet asseure davant el full en blanc. Quin curs? D'aquests dies o mesos en parlaran fins que siguin avis i àvies. I el que n'hauran après els enfortirà per sempre. Som una escola de vida, i la vida ha canviat.

Parem ja de pensar en forma de notes i d'aprenentatges que avui no resolen les seves preguntes més essencials. I provem de descartar la pressa com a mesura del créixer. Mai hi ha un temps perdut. Perquè no aprofitem, també les famílies i els mestres, i la societat sencera, per aprendre alguna cosa? Perquè potser, si calgués posar notes, el zero més rodó ens l'emportaríem els adults que hem consentit, uns amb més responsabilitat que altres, que el món es capgiri d'aquesta manera contra una humanitat tan deshumanitzada.

* **Dolors Feixas** és mestra d'educació infantil de l'Escola Cooperativa El Puig.